

[Finansministeren.]

holdes. Det var de to punkter, hr. Poul Hartling nævnte. Selvfølgelig skal et forlig holdes. Jeg tror også at de, der har været med i forhandlingerne i det såkaldte momsudvalg, kan skrive under på, at jeg indtil trivialitet under disse drøftelser i udvalget har gentaget, at naturligvis skal et forlig holdes. Mon det dog ikke havde været bedre, om man havde rettet sig efter, hvad regeringen sagde, og virkelig var gået ind i forhandlingerne, således som vi tilbød det, i stedet for at opstille betingelser på forhånd?

Hvis det virkelig er rigtigt, at det var regeringen, der ikke ville et forlig, hvorfor fortsatte venstre så ikke disse forhandlinger? Hvorfor fortsatte hr. Poul Hartling ikke disse forhandlinger, hvis han har den opfattelse, at regeringen ikke ville et forlig? Så havde han jo kunne afprøve regeringens virkelige indstilling til dette spørgsmål. Det skete imidlertid ikke, for mit forslag om, at vi lod være med at opstille håndfæstninger og betingelser for de videre forhandlinger og simpelt hen gik i gang og gik videre med en realistisk drøftelse af, hvorledes de 1.700 mill. kr. kunne fordeles, blev jo ikke accepteret. Tværtimod blev der opstillet skarpe betingelser, langt skarpere end det, som hr. Poul Hartling i dag har givet udtryk for. Hverken spørgsmålet om indførelse af kildeskat eller ophævelse af skattefradragetsreglen kunne indgå i de videre drøftelser, men venstre — det var det, man sagde til os — venstre skulle rigtignok have lov til at have sit problem om ejendomsskatterne med, hvad vi ikke gik imod, idet vi har den opfattelse, at hvert parti selv må bestemme, hvilke problemer man vil have med i en forhandling. Om man så kan komme igennem med det, ja, det er da noget helt andet. Men det er jo det, man må se at konstatere ved enden af forhandlingerne og ikke ved begyndelsen.

Man forlangte endvidere, at regeringen skulle forpligte sig til i den periode på 2-3 år, som det ville tage at gennemføre denne skattereform på basis af merværdiafgiften, ikke at indføre kildeskatten eller ophæve skattefradragetsreglen; ja, vi måtte end ikke fremsætte forslag i folketinget. Vi måtte gerne gå og tænke på det, som det blev sagt,

men vi måtte ikke gå til folketinget med noget forslag, hverken om kildeskat eller ophævelse af skattefradragetsreglen, selv om disse ændringer først kunne gennemføres med virkning, altså træde i kraft, i perioden efter, at de 2-3 år var gået.

Og de konservative kom jo yderligere med krav om, at der ikke kunne ændres hverken ved meromsprocenten eller udskrivningsreglerne for statsindkomsts-katten før fra 1. april 1969, uden at der var opnået enighed mellem samtlige disse partier, der gik ind i det eventuelle forlig om skattereformen. Alle skulle med; der skulle altså være vetoret over for skatteændringer. Man husker jo nok, at hr. Poul Møller så allernådigst pegede på, at vi kunne gennemføre nogle buketter, hvis vi skulle mangle penge.

Se, sådan var jo situationen. Men vi prøvede til det sidste at sige til venstre og de konservative: tag de betingelser af bordet og lad os forhandle om fordelingen af de 1.700 mill. kr. Dette er jo sandheden; der er ikke fra vort parti, der er ikke fra mig som finansminister i dette udvalg overhovedet stillet forslag om kildeskatten eller skattefradragetsreglen, overhovedet ikke. Vi har hele tiden sagt, at en skattereform ikke er gennemført, før kildeskatten er gennemført. En skattereform er ikke gennemført, før man er gået helt til bunds i problemerne, og jeg har selv sagt i udvalget, at jeg også anser det for det rigtigste, at skattefradragetsreglen bliver fjernet. Men det er ikke det samme som at have sagt, at det skulle ske i dette øjeblik. Det har vi ikke sagt, og vi har i hvert fald ikke fra regeringens side givet udtryk for dette ved forhandlingerne. Det eneste, vi har sagt, og det må vel være ganske naturligt, er, at vi ikke vil binde os til i en tid, der ligger ud over et eventuelt forlig, ikke at gå videre, ikke at gennemføre den virkelige skattereform, som vi mener skal gennemføres.

Jeg synes egentlig, at hr. Poul Møller var lidt mere ærlig i sin argumentation; idet han sagde, at vi har ret til at have forskellige opfattelser om det, vi vil, og det har vi lov til at slås for, og at det var principper, der skilte. Jeg er ikke helt enig i, at det var principperne, der skilte; jeg mener snarere, det var det taktiske, der skilte, jeg kan ikke rigtig se principperne. Men all right, hvis man